

Nostra "Página Artística" a la Passió del Salvador del món

Ave Crux!...

Ave, Creu sagnant del Salvador que desde'l cimall del Calvari, en llumenes al mon amb raigs esplendorosos. Ave, Suplici del Home Deu, que sostingueres la Victima innocenta en la consumació del Sacrifici. Ave, Trono radiant de la gloria de Jesús, rei immortal de tots els segles. El teu esguard ja no espanta, la teva silueta ja no causa tristor en el cor de les multituds, perquè l segell de mort s'es convertí en peyor de vida per als homes tots.

A ton entorn hi han etxat les flors suaves de la Religió Santa; en ton so plúg hi han trovat Salut els malalts. Forns els débils. Vida ls agonizants, Dolsura els despreciats, Consolació els tristos, Bens inacobables tots.

A Tu han dirigit ses estrofes inspirades els cantors de la Natura, Tu has fet idear aquestes construccions monumentals qu'arréu del mon cristià magestuoses s'aixequen, Tu has donat l'assumpte an els mestres del pinzell i la paleta, Tu has inspirat les concepcions de ls artistes de la Música...

A Tu, dones, la PÁGINA ARTÍSTICA DE EL NORTE, ofrena avui aquesta petita mostra del amor, de la veneració, del afecte que l professa; Inspira, Creu sagrada, els nostres pas sos per el camí de la vida; fés que la nostra actuació jamai s'aparti de la fía que amb tos brassos benefactors ens marques; fés que tots els nostres esforços, totes les nostres energies, tota la nosra voluntat a Tu's diri geiat perquè'l bon Jesús, font de tota Belleza i fonament de tot Art, ens dongui una benedicció consoladora, que sigui penyora certa del compli ment de la missió que varem imposarnos al sortir a llum.

Ave Crux—per a nosaltres—spes única.

LA REDACCIÓ.

FLEVIT SUPER ILLAM

(Quadro de Simonet)

La Literatura popular i la Passió

Els sentiments de pietat dels pobles cristians han cristallitzat en una rica i esplendent literatura que s'estén a tots els gèneres literaris; però d'una manera especial han florit en la literatura popular narratiu, fruit espontani de l'imaginació i dels sentiments del mateix poble.

La Passió de Nostre Redemptor ocupa lloc preferent en les nostres literatures. Gran nombre de llegendes se troven escampades arreu de Catalunya que fan referència a la Passió; encara en moltes parroquies rurals se conserven cartís tradicionals del Diumenge de Rams i la Setmana Santa; i sovint, assegudes a la portallada de llur masia patral, les velles rellenen carçons de la Passió, rústiques i entiquíssimes alhora.

Totes o casi totes aquestes cançons ens han sigut trasmeses pels nostres avant passats, de la fè viva dels quals ne son del' estímul.

Quan amb la formació de les nacionalitats s'anaven formant les llengües romàniques, els ièrnes de la Reconquesta alteraven els cants de batalla amb les cançons religioses; elles eren l'esbarjo únic d'aquell poble que veia tota sa vida a la conquesta de la patria llur. Tant è els primers trovadors contribuïren a la literatura religiosa; però la seva poesia deixà els elements populars el fancarse en els palaus aont s'ocupava en composicions llengüeres. Aquesta separació de la literatura popular i la artística, i a més, la falta d'un medi de transmissió tan poderós com l'impremta, foren la causa de que moltes poesies populars se perdessin i les

emés se modifiquessin en la tradició de pares a fills.

Mes esfortunada que la nostra fou la llengua castellana. El jgllars formen la genuïna poesia dels romances en els quals bregava el mateix esperit que hevi creat els cants de gesta. Es veritat que també molts romances vells han desaparegut; però al res han sigut reformats pels postes erudits, i alguns servats íntegrament, han sigut publicats mes tard en fulles scrites que'ls han fet arribar als nostres dies. Aixís, entre els que's refereixen a la Passió hi hà el dedicat a la Verge de la Soletat que comensa:

«Solita estaba la Virgen,
Solita sin compañare
Que el Fijo de sus entrañas
En un sepulcro se estare;
Bañados ha los sus ojos
De lágrimas que llorare,
E su rostro lastimado,
Lastimado de pasare.»

Poesia de gran ingenuitat i ternura de sentiments, com altres anàlogues del citat període.

Als romances vells succeïren els erudits, en els quals gran part de la frescor popular fou sacrificada a una certa perfecció de la forma. Alguns de sos autors tan populars com en Torres Navarro i Joan del Enima tenen varies composicions dedicades a la Passió i altres com Mossen Tallante fins varen incloure aquestes poesies en els Cancioners dels segles XV i XVI. En aquest mnt'e temps era costum a Barcelona, Madrid i altres punts imprimir en fulles soltes els romances que's cantaven en les iglesias durant la Quaresma, i que narraven la passió i mort de Jesucrist.

Es veritat que l'època artística, al

recullir tots els elements narratius en b'les formes poètiques, se feu menys popular; però al shores va sorgir una poesia mes propia del poble, la del romans va'gr, encare que pobre de forma i de imatges, genuïna i expressiva dels sentiments d'aquells que la coneixien.

El romans artistic sobre la Passió tèn en la literatura castellana un ho: immortantíssim. Abunda en el *Romancero Espiritual* de Lope de Vega, en el *Cancionero Sagrado* de Ubeda, en el *Jardín espiritual* de F. Peré de Padilla, en Valdivielso, Ledesma i altres escriptors no menys ilustres.

Amb aixó se veurà com dins dels gèneres poètics més genuïnament populars, la literatura de la Passió ha florit com rama utana i esplendorosa. No es que altres manifestacions literaries, com la lirica, el drama sagrat i la prosa no abundin en el mateix assumpte; però dites produccions s'ón mes dignes d'estimació com nascudes directament de l'ànima del nostre poble.

J. C. I. A.

de la Nova; la substitució de la Sinagoga per la Iglesia; la aparició del Cristianisme, i amb ell, la sagrada liturgia i de consegüent el cant litúrgic, com a part integrant de la mateixa, segons esprosió del actual pontífex Plus X, en son «Motu proprio» i confirmada a les següents elocuentes i autoritzades paraules del P. Otanic: «La pintura, l'escultura, l'arquitectura serveixen a l'Iglesia com a element merament decoratiu; mes la música no es so's art decoratiu; es, precisament, la pregaria solemne incorporada a la liturgia i a penetrada amb ella. Forma, doncs part integrant d'ella, d'on resulta que, sense la música, no es possible celebrar solemment cap acte litúrgic o religiós».

Per lo mateix es creensa general, que l'origen del cant litúrgic, es degud a l'aparició del Cristianisme; perquè si be no ignorem, per cites de les que no es possible duotar, amb moltes que's ofereix el text sagrat que 'ls hebreus foren com cap altra nació, esplendents per a l'orgue i el culte de Deu i que l'Número de músics del temple de Salomó passaba de 4.000, no se sab amb certesa que la seva música formés part d'una liturgia establerta i per tota adoptada.

En quan el seus elements primitius, hi sigut objecte de discussió entre molts i vallosos autors; mentres uns per la seva religiositat, (com Eximio, Foket i d'altres, volen que s'igui un cant propi, sens barreja de la música grega, nascut al calor i amb l'inspiració de la religió santa, altres com Martini diuen que ve de David, passant dels hebreus als Apostols i d'aquets a Sant Gregori, l'única majoria com

Vicent Forlidge, l'abat Lhonmeau, el sabí Gavent i l' eminent arqueolec Misard, diuen i proven de la manera mes evident, que de la música grega procedeixen els cants dels primitius cristians, el que foren i formaren poc a poc, amb altres fets esprofés, una liturgia enriquida mes tard per iniciativa i concurs de Sant Eiren, Sant Ambrós, Sant Geroni, Sant Agustí, el Papa Gregori i altres, i completada per Sant Gregori amb la seva reforma del cant litúrgic, a la que eficasment han contribuït els papes Agató, Lió II, i altres fins a nostre Plus X.

Fors es, no obstant, l'argument dels que, en contra d'aquestes afirmacions, sostenen que, essent la religió cristiana la destinada a donar mort al paganism, no podien de cap manera recórrer a n' aquestos cants pagans, ni els Apostols, ni els propagadors de la seva religió; però de mes forsa que dit argument ho es la lògica dels fets, i aquets acusan lo impossible de substraure's de cop i volta a la corrent de les ldeles i dels temps.

El mateix Cristo per a explicar sa doctrina substancialment novíssima, se vulgué, no obstant, del estil i llenguatge parabolic de que se servien en el seu temps i a la seva patria. «Non vent solvere legem, sed adim plere» deia als jueus. No virgué doncs, per medi de la seva Iglesia a treure la música de que fins alavors se serviren els sacerdots de la Llei Antiga, sino que introduint-la dins sa liturgia devia perfeccionarla i ferla arribar, amb el decurs del temps, al nivell del veritable art com es arribada fias al present, amb caracter propi i vitalitat tant permanent i tant plena de savia que ha sigut font d'inspiració per a la cançó popular i fins ha proporcionat èxits creixents al mateix art dramàtic, com pot comprobarse amb algunes partitures dels mestres moderns mes renombrats i de tant diferents escoles com Gluck, Gounod, Wagner i altres, i fins amb afirmacions categòriques de celebrats indiscutibles en l'art musical que ratifiquen la virtualitat de la melodia litúrgica.

«Donaria tota ma gloria, deia Mozart, per a poguer tenir l'orgull d'haber compost un prefaix.» Gounod hi diu: «Aplaudiu freneticament en el teatre certs passatges de les meves obres, que vos semblen nous i inspirats; doncs sapiguen que aplaudiu l'inspiració i els motius que he recullit de les melodies gregorianes, i de consegüent, aplaudiu a l'Iglesia.» Wagner afirma: «Jamai olvidaré les impressions arrebatadores que vaig tenir a París un dia de Pasqua sentint cantar a Notre Dame la prosa *Victime Paschalis* i el *Regina celi*, sent zèl i bells, qu'he evocat en diferents composicions meves avivant ma inspiració.»

Quina l'è més forta ens ofereix en aquestos mestres profans per a aquells compositors de música religiosa (?) que, fins el present i prescindint de tota regla litúrgica i artística, amb les seves atrevides i ridícoles produccions, amb tant descahor h'ón profanat la Casa del Senyor! Perquè, no sols no s'inspiraren al calor de nostra sacrosanta religió, ni anaven a beure de la font de cristallines aigües que tant abundantment raja del cant litúrgic, sino que, dona pena el dirho, fins arribaren a plagiar la música teatral i a voltes la més sensual sens escrúpul de cap mena. No es estrany doncs, que Meyerbeer, s'expresés amb les següents paraules: «que tinguent els catòlics en el cant gregorià la més bella melodia rel ligiosa que existeix demunt la terra, m'admiro, div, que admetin en ves iglesias la pobresa de nostre música moderna.»

Mater Dolorosa

Después de la pasión de Jesucristo Nostro Divino Redentor, causada en nuestro remedio, fuente de santificación y de gracia, fundamento de nuestras esperanzas inmortales, ninguna cosa encuentro yo ni más santa en sí misma, ni más digna de nuestra veneración y respeto, ni más llena de verdades y consuelos para las almas verdaderamente cristianas, que los Dolores de María, Nuestra Madre. De ellos, como de las heridas de Jesucristo crucificado, salen rios de luz divina que ilustran nuestros entendimientos y brotan fuentes de gracia que riegan y fecundan los corazones.

En ellos los justos encuentran amor que los purifica, los tibios estímulos que los enervizan, los pecadores color y lágrimas que los santifican, consuelo los afligidos, desprendimiento los corazones generosos, fuerzas los débiles, esperanzas consoladoras los que carecen de humanos consuelos, y todos, por dicha nuestra, gracias para llevar con paciencia y resignación, y hasta con alegría, los pesares y contradicciones de la vida.

No en vano, y sin grandísimo consejo de su providencia, afligió el Señor a nuestra Madre, y nos la dejó como dechado sublime de las almas que se santifican en medio del dolor. Hijos de ira y maldición, concebidos y nacidos en pecado, somos muy desgraciados, son muchos, muy gracias y aflictivos nuestros males muy amargo nuestro llanto, muy lastimados los suspiros que nos arranca el dolor. Para que las lágrimas que caen de nuestros ojos y las pesadas cruces que erramos por los caminos de esta vida ramos hiciéramos tropezar en la desesperación, o revolvernos airacos y maldicientes contra el cielo; para que comprendiéramos los ricos mineros de bendiciones y de gracias que el Señor ha escondido en tribulación; para que nuestros males no sean no sólo ezotes que nos martiricen, sino fuego que nos purifique, acicate que nos impulsen a la virtud y alas que nos suban el cielo, quiso Dios que los confortasen y alentasen los ejemplos de su Hijo benditísimo, muerto en un verdadero y glorioso sacrificio por nuestros pecados, y los de María su madre afligida, hasta el punto de ser llamada con justicia Reina de los Mártires y Señora de los Dolores. Ya pues, que el Señor nos dejó a su Madre dolorida como dechado perfectísimo de resignación cristiana, justo y muy natural será que, fijos siempre, y sobre todo en este tiempo especial que la Iglesia a su contemplación dedica, nuestras miradas en sus santos Dolores, y pegados como hechiceros de mirra a nuestro corazón, los estudiemos con ahínco y meditemos con suma veneración y venerantes deseos de encontrar en ellos la medicina y el consuelo que colmen los nuestros.

ANSELMO HERRANZ, pbro.

Una Lágrima

Al cim del Calvari se mor l'home Deu.

Netra's conmovi.
La terra i el cel s' complenen d' esglai per el crim comés;
Tot el mon trontolla;
retruny l'univers;
El cel s'es tapat ab negre mantell i s'es apagada la llum esplendent;
S'esberlen montanyes;
s'estronquen les deus;
Sepulcres de pedra també s'han oert;
El mar s'enterboia ab temmoviment...
El cel enregrit els llamps l'han encés i un angel hi apar de rossos cabells,
amb els ulls plorosos,
amb el cor ardent

EL DESCENDIMENT

amb posat de pena amb esguard seré...
Com cau bella perla d'argentat perler de sos ulls plorosos rodolant pels cels re cau una llàgrima qu' amarga com fel.
La llàgrima a terra l'ha portada el vent el cim del Calvari.
Demunt d'ura Creu s'es evaporada.
Natura al moment s'ha posat en calma; el cel s'aclareix;
La terra s'aquietar; el sol surt roent el mar s'es celmat i rej'n les deus.
El plorar d'un àngel i què'n te de poder!

Al cim del Calvari el cadavre es freat.

ENRIC GABANA I VENTURA

Si la música religiosa doncs, es la més rica en inspiració i ses melodies al ensemp que senzilles son les que mes al cor se n'entren, qualitats que cap altra música poseeix, el menys amb tanta perfecció, no creïem aventurat afirmar, ans el contrari, que té per principi vital un ser que la s'blima, més que natural, superior a tots els sobrenaturals i aquest es Cristo. Si, sobrament será bon compositor de música s'grada, aquell que, no t'nt sols cantant amb coneixements adquirits amb llargus i penosos hores de treball, procura escalfarse al foc de la vera religió, que te per fonament el sacrifici del Home Deu consurat a la montera del Calvari. Amb ls ulls fics a les llegies del cos de Cristo, el cor ubriegat d'amor a Jesús i la pensa esponida de s divines ensenyances, aixís i solzament aixís, es con se fa bona música religiosa.

Qu' així no ho fa, pecc, i no cal es tranyarse d' aquesta forta paraula, perquè no som nosl'tres qui ho diem, es S. Agustí amb les següents paraules: «deu mouer's l'ànima, no amb els tons i ca'turia, sino amb les paraules que's canten, i que's pecc quant mou mes el tò i la canturia que l's coses que's canten».

RAMÓN GODO, Diaca.

La Bisbal—Setmana Santa de 1913.

Les Santes Majestats

De totes les imatges que de la Efat Mitja s' conserven en nostres temples, mereixen especial menció els crucifixos coneguts amb el nom de Majestats. En ells s' ha d' admirar més la fe amb que foren inspirats que la toca del artista que va executar-los, ja que en segles aquells en quina no s' pensava sinó en les lluites, l' Art passava per la crisi pròpia de les postrimeries del imperi romà i de l' època visigòtica.

Sens dubte que l' abandó que s' notava en les classes directores de aquella societat, devia repercutir necessàriament en la comunitat cristiana dels primers segles, que tenia que passar tota la seva vida espiritual a les Catacumbes per a evadir les tiràniques persecucions de que eren objecte, lo qu' impedía donar a les cerimonies religioses i als objectes del culte, tota la majestat i magnificència que més tard obtingueren, i mostrar a plina llum en formes tangibles les pietoses creacions del dogma i de la fe.

També hi va contribuir, potser, an' equ' s' descu't dels artistes al modelar les imatges dels segles IX i X, la prohibició del concili de Toledo (any 681) de que s' veneressin imatges esculpirals en els murs, lo que va produir l' abandó complet de la figura, encara que no de l' arquitectura i ornamentació, de quines tan bells records ens queden.

An aquest conjunt de circumstancies creiem es deguda la falta de sentit artístic que s' nota en totes les imatges de la Majestat que s' conserven en algunes de nostres comarques; empró, si l' artista no pot admirar el seu modelat, son per al arqueòlec, una font abundantíssima i una de les imatges més dignes de veneració per al creient, com llegat que son d' aquelles generacions que volgueren personificar la figura del Rei de la creació en l' ídentat d' poder amb la fidelitat del *Rei tremendæ majestatis* del cànons litúrgics.

En els primers segles de l' cristianisme no s' representa a Jesús clavat a la creu, perquè per als primitius cristians era un contrasentit massa marcat l' idea del Salvador del món sofrint tots els dolors i penes amb la del Deu Totpoderós i lliure de totes elles. Així ro obstant, els cristians no deixaren de mirar la mort de Jesucrist, com el fet més gran i més sublim de la Passió i, ademés per l' Iglesia, l' ús de figures i d' imatges acudiren al simbolisme, del que n' son bella mostra 's anells sobre la creu; tan usats en els primers segles de l' cristianisme, empró, creixent el domini de la fe en les societats, l' Iglesia no n' tirgué prou del simbolisme, i, obrint-se pas per sobre les preocupacions antigues, declará que convenia presentar als fidels amb claretat completa, la imatge del Crucificat.

El Crucifix més antic que s' coneix a Espanya es l' estannat en el curiós missal del monestir de St. Millán de la Cogulla, del segle IX; emoró en el segle següent apareixen les Majestats a quin tipu perteneixen els que s' conserven en el Santuari de Ntra. Sra. dels Arcs, St. Cristófol de Baget, St. Joan les Fonts i St. Miquel de Cruïles. La denominació de *Majestats* amb que generalment se coneixen, vé de la paraula llatina *majestas* per a significar la grandesa, magnificència i dignitat amb que distingiren els antics la soberania de Jesús, més alta que la dels emperadors romans a quins primitivament fou aplicat tal títol.

Les Majestats representen a Jesús crucificat en la doble naturalesa de Fill de Deu sacrificant se per a la redempció dels homes i la de Ser suprem, poderós i omnipotent, i, com a conseqüència, se l' figura va cobert de riques teles i sumptuosos vestits com a representació de la soberania material. La que s' conserva en el santuari de Ntra. Sra. dels Arcs, (quin gravat públicam en aquest mateix nombre) está tallat toscament en fusta i a la mateixa va imprimir l' artista, en mitj de la seva rudeza, una fisoromia tota plena d' amor i d' orra. Está clavat a la creu amb quatre claus i té 's brassos en posició perfectament horitzontal. Porta barba, corona reial i una túnica bizantina, del tot tencada, que li cobreix tot el cos excepte les mans i peus, cenyida a la cintura per un cordó.

Si aquesta imatge no s' hagués restaurat en moderna data, ben segur que l' seu decorat ens haguera donat mes llum sobre la seva época verda, dera qu' avui está casi a les fosques.

En els segles XI i XII apareixen ja aquestes imatges amb túnica sense mànecues, deixant, generalment, descobert el pit; i a mida que la representació despallida de Jesús va augmentant, s' entristeix també la figura del Crucificat i augmenta també 's sofriments sobre son cos diví; de tal manera que en el segle XIII la túnica es curfíssima, els ulls baixos i cenyeix son fron august la corona d' espinas, fins el segle XIV en quí se l' representa ja com en nostres dies.

FRANCISCO MONSALVATJE

DOS QUADROS DE LA PASSIÓ

Tan sols dos quadros li queden d' una rica col·lecció a un almador entusiasmada de pintures de valor.

Fou molt ric i en la pujansa sempre tingué admiradors que la taula li omplenaban en thés i xampenys d' honor, amb que feya els vernisages, de quiscuna adquisició. E'a com a bon artista espléndit i generós.

U jorn esdevingué pobre per caprítxos de la sort; tan, que per menjar, venia tots els mobles de valor, e fins les teles firmades pels més celebrats autors.

¡Tan sols dos quadros li resten! ¡sols dos quadros! ¡tan sols dos!

De tans, amics com tenia de la pujansa al entorn molt més el capdal li

niaba perquè li n' q' eia jun tot soll i quan aquest li pregunta en tan trista situació:

—¿Perquè no vens aquets quadros que per cert son dels més bons? ell tan glotant li contesta:

—Son les teles del meu cor i quant me hagi desfet d' elles ja en res trovaré consol, i no es pas, no, per les firmes dels seus respectius autors, es perquè son dos paisatges de la Segrada Passió de Jesu-Crist qu' are s' venen repetits en equ' s' lloc.

¿Vens? JESÚS EN EL CENACLE voltat dels deixebles tots i JESÚS EN EL CALVARI acompanyat d' un tant sols.

Quan podia parar taula aquí mateix eram molts i are que ni taula m' queda, ¡já mateix, conta els que som!

¡Oh divines ensenyances de la Passió del Senyor! ¿quina pena hi h' en la vida a que no dongau consol?

RAFAEL CARANDELL i Paretas.

L' ORACIÓ DEL HORT

L' Oració de Jesús

El cor del Crist, sentint dins d' ell encendres lo flam intens d' amor als homes, lo fron abat; i alsant ses mans divines, del calzer beu. La Redempció es lograda.

DOLORS MONCERDÀ

En terra agenollat, i en mig de ombres incertes Jesús trova's en l'hort pregant al Pare Etern. I diu. ¡Oh Pare meu! ¡Oh Deu! si us es posible mon calzer d' amargor vos prego que allunyeu.

Mes ai! que'l bon Jesús sab que per redimir-ne als homs, té de sofrir mateix que un assassi; sab que'l coronarán d' espines amb corona i sab que en Creu clavat après té de morir.

I escolta al lluny la veu, clamar sempre feresta d' aquell poble inconscient, tiranizat i foll i com s' acosta'l sent precedit de l' Apóstol que posará en son front lo bés de traició.

Ja veu a sos butxíns que venen en columna. I surt dels faritzéus un clam esglaiador quan Judas l' Iskariot son fron puríssim besa venent amb aquell bés lo seu Deu i Senyor.

Accepta aixís Jesús lo calzer d' amargura que'l Pare li enviá per redimir al món; més ai! que no podrá encara que l' accepti redimir del pecat d' eix món a tots els homs!

EUGENI AROLAS.

Març de 1913.

La pintura en la Passió

No calen e forcos d' erudició per a probar que la Passió de Nostre Senyor inspirá als pintors unes grans obres capdals, quin mérit algú discuteix. Citant al Tició, Rafael, Rubéns, Van Dick, El Greco i Velázquez, recordará tothom maravelles pictòriques que son ornament preuat de les famoses Pinacotèques.

L' enterro del Senyor, de Tició; el Prado de Madrid; El descendiment de la Creu, de Rubens, exposat en la catedral de Anvers; La Presa del Senyor, de Van Dyck, en el Museu de Madrid; L' espoliació de Jesucrist, de Carico, en la sacristia de la catedral de Toledo i el sens perió Nostre Senyor Crucificat, de Velázquez, son pintures que evidencien l' influencia immensa que la Passió ha tingut en la inspiració del gran art.

Fixémsé solament en la darrerament citada i convindrem en que es obra tan gran i perfecta en sa concepció com en sa factura. No en debades Velázquez era sincer creient i pintor sens títaxa.

Miréu: El Diví Mestre está representat en aquell sublim moment que la humanitat re' lia la proba d' amor més gran i immensurable; al donar la vida per a la salvació del home, i el pintor, cristià, sabí, humil i reverent, no deixa veure la f' ç sino entre penombres i mitj tapada amb la cabellera, per a dir la impossibilitat de fixar en la tela el més mínim reflexe de la bellesa suprema i increada que en el transit diví debí irradiar per manera incomprentible a l' enteriment humá. Acertada manera de deixar reservada la sublim, única bellesa!

El Crucificat destaca son cos signant sobre fons obscur. Ell sol es llum i objecte del amor ver; no devía doncs distraurens la mirada i sí, atraer la, en vers la santa imatge.

Tota la figura, en cor jun, se presenta completament simétrica, mentres que considerada en detall difereixen delicadament les línies, constituint un ritme agradós, sens la més lleu monotonia. Aixís va simbolisar l' artista la veritat i finita que d' entre l' unitat doná el Creador a sa obra...

Bè digné el d' e' poeta Gabriel i Galér:

El mago del Arte el sublime elegido; entreabriendo los exóticos ojos cargados de penumbras de místico ensueño, tomó los pinceles sonámbulo, trémulo... De rodillas cayeron los ángeles, y en el aire solemnes cayeron todas las tristezas... ¡el genio del Arte se posó sobre el borde del lienzo! Con fiebre en la frente, con fuego en el pecho, con miradas de Dios en los ojos y en la mente arrebatos de genio, el artista empapaba de sombras y de luces de sombras el lienzo...

Sí; la Passió de Nostre Senyor Jesucrist, es font d' inspiració pels pintors, i els g gants de l' art, mercès a ella, han produit maravellosos quadros.

Per aixó, Velázquez, que a mes de sa fe i sabiesa en l' art que cultivá posela una técnica inimitable i única, amb el seu Jesucrist Crucificat, ens llegá una obra immortal.

s. ESCAPA I AMORÓS.

RAPIDA

¡Vives Santo

Hoy es la fiesta de la Cruz, fiesta triste, fiesta en que el mundo entero se viste de luto para llorar la muerte de un Dios hecho hombre por amor.

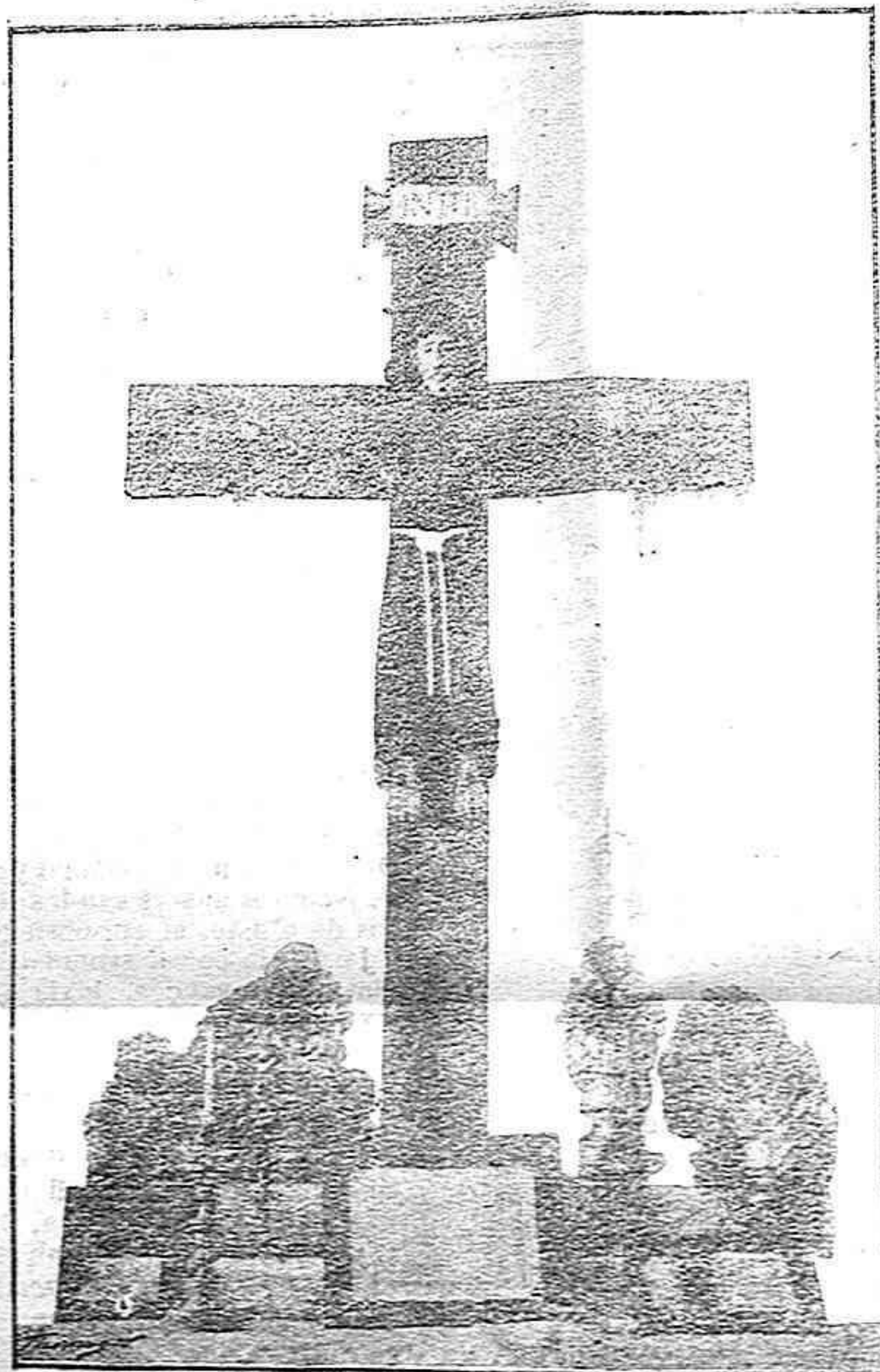
Este abismo de amor atrae al verdadero creyente a meditar ante la Cruz de Jesucristo los mas terribles misterios de nuestra santa religión, los misterios del amor mas divino, del sacrificio mas heroico propio solamente de un Ser infinito.

El pueblo cristiano va a postrarse con el corazón compungido, y va a depositar ante el Dios-Hombre muerto para el hombre y por el hombre una oración sentida y cálida como las gotas de cera que se derriten en el altar cual lágrimas místicas de un dolor profundo.

Hoy día solemne de Religión, dejemos de disputar como políticos para crear como cristianos.

VENTURA

Majestat dels Arcs

CRONIQUESES (1)

••• Nostre volgut company i la revista mesal «Scherzando...», va pab' l' car un nombre extraordinari amb motiu de la virgüde de l' Orfeó «Catalunya». En la mateixa edició ens adressá les següents ratlles:

«Nostre estimat confrare EL NORTE am mol bon acer que aplaudim, ha introduit en ses pàgines una secció artística, donant preferència a la part musical, que resulta per demés interessant. No cal dir lo molt que ho celebrem, desitjant prosseguer en tan meritoria tasca en bé de la cultura. Vegi pera 's redactors literaris nostra felicitació i pel musical n' «R Porter» nostra encaixada.»

Li agraim coralment els elogis i li retornem amicalment la estreta de mans.

••• També l' conegut bisetmanari barceloní «Gaceta de Cataluña» i l' confrare «Vade mecum» inserien cròniques dels seus respectius corresponssals a Girona, en quins ens dediquen paraules per demés honroses, que sincerament agraim.

••• Sembla que está ja definitivament acordat el diumenge dia 13 d' Abril per a celebrar el segon concert en quin l' Orfeó de Cassá, donará a conèixer la conferencia sobre música gregoriana del P. Gregori M. Suñol de Montserrat.

Aquest concert a quin se vol donar tota la importancia que s' mereix, no dúptem que será un éxit mes sorollós al cap, que'l passat per a l' Orfeó «Ca-

Novament ens posém a disposició de Mn. Garcia, del seu Orfeó i de la Comissió organitzadora per a aportar nostre modest empró decidit concurs a obra de tanta transcendència artística i cultural.

••• En Pigém de Banyoles, te vari quadros exposats a cal Estruch de la Prassa del Vi.

D'algún d'ells n' hem sentit fer elogis.

••• El «Quartet Gironí» que componen els senyors Saló, Sobrequés, Jaumeandreu i Carbonell, va donar'l dia 19 d' aquest mes un concert popular a la societat obrera «L' Amistat.»

El dia 23 farà una excursió a Banyols en quina «Lliga» farà sentir també algunes obres del seu repertori.

••• La distingida profesora de piano Srta. Jordá, va organitzar el prop passat divendres un notable concert al local de «La Amistat». Malgrat ser dia feiner la concurrència fou molt nombrosa.

S'hi distingiren en l' execució del programa, les senyorettes Peré, Cruañas, Pastells i Llinás, interpretant hermoses obres de Haydn, Hiltz, Gasterdós i Beethoven.

Va acabar la Vetllada amb el cant per el chor general, de l' obra de C. Frerk «Les dances de Larmont.»

Uaim nostre aplaudiment al del nombre públic.

(1) Retirades algunes de passades edicions per manca d' espai.

ECCE HOMO

Hermos quadro de Guis. Real